

Беседа Епископа Артемија и оца Горана на Трпези љубави у Манастиру Нова Никеја у Лелићу, 2020.

Епископ Артемије: „Ево сведоци смо да је он „слетео“ овде, у ову нашу малу црквену капелу, већ трећи пут у задњих месец дана и донео нам је радост, наше браће преко „баре“, из далеке Америке и Канаде. Чули смо овде оца Љубомира кад нам је мало говорио, па смо чули оца Драгишу, а данас ћемо да замолимо оца Горана, или да наредимо оцу Горану, да и он нешто каже. Он долази из Канаде из престолнога града Отаве, па да нам каже неколико речи о своме искуству тамо, нашем народу, нашој Цркви. Он се зове иначе, Горан, а презиме Попјорданов, и да нам објасни своје презиме, да га повеже са данашњим догађајем.“

„Хвала Преосвећени Владико, часни оци, браћо и сестре. Пре више од стотину година био је један кројач, у Македонији садашњој, тада у Јужној Србији и звао се Јордан. А поред тога што је био кројач, он је био и појац у Цркви, и стицајем околности у неком тренутку се појавила потреба да неко постане свештеник у цркви, не знам да ли се био упокојио, у Кочанима, и ето тако, Божијом благодаћу, стицајем околности, неко се сетио, каже – ето појац Јордан, он већ зна службу, па могао би он да буде свештеник, и тако појац Јордан постаде поп Јордан и његов син добије презиме, Попјорданов. Ја сам ту причу чуо од мог оца, који је био једна сасвим друга генерација. Он је био она генерација пре Другог светског рата, која се нажалост задојавала некаквим идејама, некаквог комунизма, руске револуције, таква су времена била нажалост, и многи су се људи повели за тиме.“

Владика Артемије: „Јеси ли ти његов праунук, поп Јордана?“

„Тако је. И тако сада опет, грешни раб Божији Горан, који се тек крстио пре тринаест година, „случајно“, и стао за певницу пре десетак година, добио је благослов да постане свештеник. Када нас питате за живот у Северној Канади, Америци, можете и сами доста да пратите преко медија: вера није много распрострањена, нажалост, вера је, мање-више, гледајући на цело друштво, задња рупа на свирали. А као да то није довољно: и од оних верника који иду у храмове, и мисле да Богу служе и тако даље, нажалост, велики је – мали остатак, остатка, који

разуме, каква је борба, каква је криза, Православља данас у целој свету, па и у Северној Америци. Али у свему томе има једна искра, слава Богу и хвала, и тако је почело то пре четири године, са оснивањем манастира близу Детроита у Колумбусу, и рукоположењем оца Стефана за свештеника; тако смо добили та два места, те они који су се пробудили и они који разумеју шта се дешава, имају где да оду Богу да се помоле, да се исповеде, да се причесте, слава Богу и хвала. И ето, Божијом благодаћу, као што сте и мало пре поменули, имамо сада још три свештенослужитеља и оно што је интересно је, да смо сва четворица инжињери, који имамо своје породице и свој дневни посао, поред тога служимо као свештеници, слава Богу и хвала. Већина оних који иду у храмове у Северној Америци, они некако не разумеју то, и немају некако ни потребу за тим, то је више као неки друштвени клуб, изгледа, а они који долазе у наше катакомбе, они су стварно, стварно жељни, нема ту никога, ко је залутао, да кажем, у цркву, они су стварно жељни, вере, Бога, Господа Исуса Христа. Слава Богу и хвала за све.“

Епископ Артемије: „Колико сте Ви дуго у Канади?“

„Ја сам скоро већ двадесет година у Канади, пре тога сам био шест година у Аустрији и шест година у Немачкој. Када сам живео у Аустрији и Немачкој, нисам некако много имао везе са нашом заједницом, тек када сам дошао у Канаду, некако сам баш ушао у нашу заједницу, слава Богу.“

Епископ Артемије: „Шта те је побудило да се крстиш у поодмаклим годинама?“

„Запросио сам руку моје супруге, а она је рекла да она може само за мене да пође, ако се ми венчамо у Цркви. Њено венчање може да буде само у Цркви. И онда сам ја тако ето, „морао“ због венчања, да се крстим. Има ту један мали додатак; она се надала да ћу ја можда то да одбијем, да ће цела ствар да пропадне, и јако је изненадило што сам рекао да ће бити тако, слава Богу. И када сам се крстио, морам да признам, једно можда две године, нисам био редован, да сам ишао у цркву, Богу се молио и тако. А онда се упокојио мој најбољи друг из основне школе који је живео исто у Канади, и онда сам дошао у цркву да се помолим за њега, и ту уз Божију помоћ и благодат, отац Стефан, ме одмах приграбио за певницу, и објаснио да ја сад ту за том певници,

има да будем за свако Богослужење, и ако не могу да дођем, да морам да се јавим свештенику да му кажем да нећу моћи да дођем. Слава Богу и хвала. Тако је све почело и онда се котрљало као грудва снега са врха брда.

Епископ Артемије: „Видите како Сила Божија делује. Господ када је позивао своје прве ученике: Петра, Јакова, Јована – били су то рибари људи, нису били инжењери – рибари, бавили се тим занатом и од тога живели, вадили рибу из Галилејског језера, продавали и тако се издржавали. И Он их позива и каже: „Хајдете и учинићу вас ловцима људи.“ Како то ловцима људи? Отац Јустин је питао: „Где су то били људи кад их је требало ловити и вадити их као рибе из мора? Били су у Мртвом мору, греховном. Апостоли су отишли у цео свет да спасавају људе из тога Мртваг мора, греховног, и видите, то рибарење Светих Апостола траје и до данас. На разне начине Господ призива; овде је била крива Снежана, у ствари заслужна, што је била чврста, и није попуштала да буде његова воља, него да буде Божија воља, онда то да га је отац Стефан упецао за певницу, и на крају наишао је на удицу и постао ђакон, а идуће недеље, ако Бог да свештеник, и тако се наука Божија шири у свету. У почетку су били Апостоли, рекох рибари, нису били никакве школе завршили, нити факултете или неке полагаје да су имали, па су ипак, благодаћу Божијом, Сином Божијом, уловили цео свет у мрежу Јеванђеља Христовог, а ови данас који су призвани и позвани и одазвали се на позив Божији, да буду слуге Божијег Олтара и да наставе да спасавају људе из Мртваг мора, греховног, они су и школовани, али ништа без благодати Божије не би било. Зато се на рукоположењу чита прва молитва у којој се каже: “Божанска благодат, која немоћи исцељује, људске слабости и недостатке допуњује” – оно што нам фали, што немамо као људи, дакле без благодати Божије не може да буде нико свештенослужитељ, ма какве школе завршио, ма какве чинове имао у обичном животу. Али кад сиђе благодат Божија, као што је сишао Дух Свети, на Господа у Јордану, и посведочио истинитост речи Бога Оца: „Ово је Син Мој љубљени који је по Мојој вољи“, онда и Дух Свети силази на све Апостоле и даје им и храбрости и мудрости и знање језика, које до тада нису знали, зато што проповедају. Било је мноштво народа у Јерусалиму, а они им говоре страним језицима, као рецимо кад неко ко није учио никада немачки,

енглески, почиње да говори – за њега не важи, он је учио. Тако да, то је та благодат Духа Светога, која недостатке допуњује: Апостоли нису били школовани али су напунивши се Духом Светим, постали и мудри и храбри. Они дакле, дванаест њих, после Јуде – када је Јуда издао Господа, остало их је једанаест, и они плашљиви, да опрости Господ као зечеви, скупили се се у једној просторији на Сиону, из страха од Јевреја, јер још увек су били само људи, а Господ им је обећао, „послат ћу Силу са висина на вас“, и онда ћете бити сведоци по целом Јерусалиму и до краја света. И тако, Дух Свети који је сишао у виду огњених језика, онда их је учинио неустрашивим: били су спремни на сваку жртву и били су гоњени и затварани, и везани у ланце и сви су мученички пострадали, сем Јована Богослова, који је умро природном смрћу, али и он у прогонству. То је пут и свих нас, оче Горане, неће нас свет миловати, што смо му окренули леђа, јер свет тешко подноси да га се неко одрекне и да крене за Господом, зато морамо бити спремни на свако страдање, на сваку жртву, на сваки напор, у служби Богу, Истини Божијој, и народу Божијем. Тако, наоружајте се добро.“